

Великого значення в процесі підготовки соціальних працівників, як представників професії групи «людина-людина», набуває формування практичної складової їх професійної компетентності.

Специфіка підготовки фахівців з соціальної роботи вимагає формування ґрунтовних практичних навичок й умінь та розуміння студентами, що діяльність соціального працівника полягає не у роботі з документацією, нормативними інструкціям та положеннями, а у роботі з людьми. А також важливою складовою є саме підвищення психологічної підготовки соціальних працівників до майбутньої професійної діяльності.

Саме тому, в основі професійної підготовки спеціаліста з соціальної роботи лежить не тільки виконавча та інструментальна підготовка, а й психологічна готовність – засвоєння ролі соціального працівника у системі майбутньої трудової діяльності. Саме психолого-адаптивна підготовка є найбільш важливою складною психологічної підготовки майбутнього соціального працівника, оскільки вона відповідає за формування цілісної системи соціально-психологічних здібностей (когнітивних, перцептивних, мотиваційних тощо), соціально-психологічних властивостей (соціальна активність, відповідальність тощо) та навичок (комунікативних, інтерактивних тощо).

Отже, необхідно дотримуватися етичних правил діяльності соціального працівника та будувати навчання майбутніх фахівців відповідно до цих норм з метою їх засвоєння та обов'язкового використання у професійній діяльності. Також важливим стає й визначення особистісних якостей, якими повинні володіти соціальні працівники для ефективної консультативної та реабілітаційної роботи, а також використання цих знань у профорієнтаційній роботі та з метою виховання цих властивостей у студентів як майбутніх соціальних працівників.

Список літератури

1. Положення про атестацію педагогічних працівників навчальних закладів та навчально-методичних установ сфери культури. // Офіційний вісник України від 05.12.2011. – 2011 р., № 92. – с. 62.
2. Панок В. Г. Практична психологія. Теоретико-методологічні засади розвитку. Монографія. / В. Г. Панок. – Чернівці: Технодрук, 2012. – 486 с.
3. Провоторова Н. В. Психологічний аналіз кар'єрних орієнтацій держслужбовців / Н. В. Провоторова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/VKhnpu_psykhol/2009_29/15.html

*Науковий керівник: Шатило Ю.П.,
канд. психол. наук*

УДК 364.662 (477) (043.2)

Мочонова М.С.

Національний авіаційний університет, Київ

ПРОБЛЕМА БІДНОСТІ В СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПОДОЛАННЯ

Бідність – це поняття широке, воно залежить від глибини прояву та типу, який обумовлює статус людини, яка потерпає від цього явища. Бідність розрізняють за типами: бідність економічно пасивного населення, бідність зайнятого населення,

бідність безробітних і пенсіонерів. За видами бідність поділяють на «умовну» та «абсолютну». «Умовна» бідність характеризує матеріальний стан людини, коли бідність проявляється сезонно, не постійно, тимчасово. «Абсолютна» бідність свідчить, що людина самотужки неспроможна поліпшити свій матеріальний стан через фізичні чи психічні вади.

Бідність є формою соціально-економічного відчуження, за якого рівень споживання індивіда не дає йому можливості відтворювати свій фізичний та соціальний потенціал.

Бідність – соціальні відносини, що характеризуються відсутністю необхідних матеріальних засобів для того, щоб провадити «нормальне» (відповідно до норм прийнятих суспільством) життя, наприклад, неможливість прогнати свою родину, дати освіту дітям чи забезпечити сім'ю якісним медичним обслуговуванням [1].

Годлевська В. Ю., доктор історичних наук сказала, що бідність подолати неможливо. Проте можна зменшити масштаби та пом'якшити її прояви; зменшити розшарування населення за рівнем доходів; звжувати заходи, спрямовані на запобігання бідності. Вже сьогодні стає зрозумілим, що система державної соціальної підтримки як важіль впливу на бідність виявилася непристосованою до нових умов і не в змозі відповісти на нові виклики.

Розворот вектора політики в економічній та соціальній сферах потребує чіткого уявлення щодо масштабів та структурних особливостей негативного соціального явища, ризиків його поширення та можливих ефектів від реалізації реформ.

Заходи щодо скорочення бідності повинні мати системний характер, представляючи собою програми. Важливо не допускати переходу масштабів і рівня бідності в системі суспільного відтворення за критичний рівень, за яким починається ланцюгова реакція зростання бідності. Також необхідно підтримувати інвестиційний процес в країні за рахунок погашення частини інвестицій комерційних структур для створення нових та підтримки існуючих підприємств, що випускають нову продукцію на новій технологічній базі. Підприємства інноваційного комплексу, які створюють нові робочі місця з більш високим рівнем оплати праці, повинні отримувати податкові пільги.

Важливо також сформувати дієву систему соціального страхування як важеля подолання бідності. Перехід України до ринкової економіки супроводжується зростанням нерівності в розподілі прибутків при обмеженні доступу бідних до ресурсів розвитку. Нерівність існує на рівні підприємства, галузі, міжгалузевому та регіональному масштабі. У цих умовах навіть при економічному зростанні бідність може збільшуватися [1].

Тому необхідно більш активно регулювати процеси розподілу благ у суспільстві. Велике значення має соціальна добродійність, зачатки якої почали формуватися в Україні. Але головне, необхідно визнати масштаби проблеми і не давати їй розвиватися та прогресувати.

Список літератури

1. Проблема бідності в сучасній Україні та шляхи її подолання / В. Ю. Годлевська // Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України. – 2015. – № 3-4. – С. 11-13.

*Науковий керівник: Новікова Н.С.,
ст. викладач*